

[Hauge.]
imod Bevillingen, men de blev siddende paa deres Pladser, da vi andre stemte imod Bevillingen.

Og saaledes kan det jo gaa en Gang til, f. Eks. hvis den højtærede Handelsminister skulde begaa en Uforsigtighed, naar Sagen paa ny kommer til Behandling her. Saa ved man jo ikke, om ikke det konservative Folkeparti atter kan finde paa at blive siddende. Og saa faar Landstinget jo ikke noget ud af, at det sætter Bevillingen ind igen.

Dette har vi taget i Betragtning, og vi har derfor foreslaaet i Finansudvalget, at man skulde foretage en helt anden Indstilling, nemlig vedtage en Udtalelse overfor Regeringen, gaaende ud paa; at Regeringen skulde søge denne Sag fremmet ved en særlig Lov. Dette vilde være det rigtige. Og jeg kan dertil føje, at vi Socialdemokrater — og det radikale Venstre har sikkert givet Tilslutning dertil — vil ikke modsætte os, at man ordner Sagen paa denne Maade; thi det er jo klart, at efter at de to Partier, som danner Flertallet her i Salen, er enedes om, at nu kan Bevillingen gives, efter at Udvalget er ophævet, kan vi ikke have nogen Interesse i at modsætte os, at Sagen bringes formelt i Orden.

Derfor har vi sagt, at Finansudvalgets Flertal bør henstille til Ministeriet at søge Sagen gennemført paa en særlig Lov, og denne Gennemførelse kunde ske meget hurtigt. Dette har man imidlertid ikke ønsket. Selvfølgelig kunde vi ikke stemme for Bevillingen, thi som jeg har sagt tidligere her, kan vi naturligvis ikke faa et andet Syn paa Bevillingen, fordi Ministeren er kommet sent med Krav om at faa den, end vi havde, hvis han var kommet tidligere. Den Omstændighed, at den højtærede Minister har ventet et halvt Aar eller mere ud over Tiden med at søge om Bevillingen, kan ikke paa nogen Maade være en Opfordring til os om at stemme for den; vi er imod Bevillingen, fordi vi finder, at Pengene har været anvendt paa urette Maade. Men selve den Omstændighed, at Pengene er brugt, og at Bevillingen naturligvis skal gives i Overensstemmelse med Flertallets Villie, har bevirket, at vi har givet Tilsagn om at lade Sagen passere uden Indvendinger mod dens Gang gennem Rigsdagen. Et Lovforslag kunde saaledes vedtages i Løbet af 10 Minutter i dette høje Ting.

Pinholt: Jeg ved egentlig ikke, hvad det ærede Medlem Hr. Hauge mener med, at han og hans Parti „ikke vil modsætte sig“,

at der fremsættes et Lovforslag her i Tinget af de øvrige Partier eller af Regeringen. Jeg ved ikke af, at man skal spørge andre om at fremsætte et Lovforslag. Og det ærede Medlem har jo sagt, at han og hans Parti vil stemme imod Lovforslaget, saa jeg ved ikke, hvad der ligger i den Udtalelse. (*Dahlgaard:* Ikke gøre Indsigelse imod at fremme det i Løbet af kort Tid). Der blev sagt, at man vilde ikke modsætte sig, at der blev fremsat et Lovforslag, og det forstaar jeg ikke, for naar man vil stemme imod, kan vi jo lige saa godt bruge den ene Fremgangsmaade som den anden. Jeg ved ikke, hvad der var Meningen med det ærede Medlems lange Tale om at gøre dit eller dat og om, hvad der var Vejledning, og hvad der ikke var Vejledning for Landstinget. Jeg tror, at det kan Landstinget selv finde ud af, det behøver det ærede Medlem ikke at staa her og give Forklaringer om.

Hauge: Den højtærede Formand for Finansudvalget (Pinholt) behøver virkelig ikke at blive fornærmet paa mig, fordi jeg i Tide har givet de to Partier i Finansudvalget, som har Flertal der, Tilsagn om, at hvis de vilde have Sagen ud af Verden paa den Maade, at den paagældende Minister fremsatte et særligt Lovforslag, hvorefter han kunde afholde de 41 000 Kr.s Udgift, vilde vi Socialdemokrater være med dertil paa den Maade, at vi ganske vist ikke vilde stemme for Lovforslaget, men vi vilde ikke gøre nogen som helst Indvending mod, at Lovforslaget omgaaende blev ekspederet færdigt i dette høje Ting. Det er da virkelig ikke noget, man behøver at ignorere, at vi giver et saadant Tilsagn i denne Rigsdagens sidste Arbejdstid — vi har jo kun i Morgen eller i Overmorgen tilbage til at behandle Lovforslag i, saa er Rigsdagen færdig med sit Arbejde —, thi hvis vi forlangte Tidsfristerne overholdt eller holdt lange Taler om Sagen, kunde den fornuftigvis ikke gennemføres. Men jeg forstaar, at den højtærede Formand for Finansudvalget er saa velhavende, at han fuldstændig kan ignorere et saadant Tilsagn og køre videre paa den Maade, man nu er inde paa.

Dahlgaard: Jeg maa fremsætte enkelte Bemærkninger i Anledning af det ærede Medlem Hr. Staunings Udtalelser. Det ærede Medlem Hr. Stauning kom i sine Udtalelser ret langt tilbage i Tiden, længere, end jeg egentlig synes, var nødvendigt i Aften. Det ærede Medlem sagde, at det